

„Mami, prečo sa práve naša ulica musí volať Lakomá, keď my predsa vôbec lakomí nie sme?“ spýtala sa v to popoludnie Adelka. Rozprávala zajakavo mamičke, ako sa v škôlke hanbila za to, kde býva. Aj ako sa deti smiali Kozej ulici. Mamička jej dala pusku do vlasov: „Ale choď, ty táradlo. Predsa sa nebudíš trápiť kvôli menu ulice. Lakomá sa volá preto, že v nej kedysi dávno bývali rodiny, ktoré mali veľa peňazí. A k nim si ich chodili požičiavať iné rodiny, ktoré ich nemali.“

Čo je to požičiavať si, Adelka už vie. V škôlke totiž majú dlhovlasú bábiku Blanku a ona by ju chcela len pre seba. Lenže keď ide domov, vziať si ju so sebou nemôže. Prečo? Pretože nie je jej. V škôlke ju má na hranie práve len požičanú. Hračky, ale aj iné veci patria len tomu, kto ich kúpil alebo ich dostal. Bábiku Blanku a veľa ďalších hračiek nekúpila Adelke ani mamička, ani ocko, ani babka, ani teta Minimajka. Hračky v škôlke patria škôlke!

Adelka nič nechápe

Požičať si bábiku, tomu teda Adelka rozumie. „Prečo by si ale niekto požičiaval peniaze?“ vyvalila na mamičku zvedavo svoje veľké hnedozelené oči. „Prečo si nezašiel po nejaké s kartou do bankomatu?“ Vyberať peniaze z bankomatu kartou videla mamičku často.

Tá karta bola vôbec celá nejaká čarovná. Mamička ju napríklad v obchode pri pokladni na chvíľu požičala pani pokladníčke. Tá ju potom mamičke vrátila a mamička si mohla odniesť nákup domov.

Kedysi bankomaty neboli

„Cha, cha, bankomaty ani karty vtedy neboli, ty múdra!“ smial sa Adelke pohrdavo Adam.

„A kde teda brali ľudia peniaze?“

Adam zneistel, ale rýchlo sa mu v hlave vybavil obrázok z rozprávkovej knihy. Nejaký veľmi starodávne oblečený pán na ňom v noci zakopáva v záhrade hrniec zlatiek do zeme. Tiež si spomenul, že keď bol na návšteve u babky Miladky a dedka Jara, niekoľkokrát videl, ako vyťahujú zo zásuvky veľké papierové dosky. V doskách mala babka rôzne obálky. V obálkach schovávala peniaze. Na jednej bolo napísané nájom, na druhej jedlo, na tretej rôzne. Ďalej už to Adam neprečítal, ale ešte si vybavil, ako babka Miladka vždy vrčí, že žiadnu platobnú kartu nechce. Ani za nič! Vraj ju nervuje, že by si mala pamätať číslo nazývané PIN. Peniaze takto rozdeľovala do obálok celý život,

tak nech si všetci trhnú nohou. Lenže Adam stále nepoznal odpoveď, kde sa vzali peniaze u starodávne oblečeného pána? A u babky v obálke? V bankomate? A čo je to teda za zázračnú kartu?

Stalo sa to, keď mamička Veronika, Minimajka a obe deti vyrazili na nákup. Inokedy sa deti medzi sebou dohadovali, kto bude tlačiť nákupný vozík, ale dnes sa držadla ihneď ujal Adam a prudko sa rozbehol. S výkrikom „Ja som pretekár formuly jedna“ preletel oddelením zeleniny a vrátil sa medzi police s plechovkami rybičiek, s rôznymi mäsovými konzervami a s pohármi nakladanej zeleniny a uhoriek... Potom už mamička, Minimajka aj Adelka počuli rachot a cinkot skla.

Keď pribehli za Adamom, uvideli zrútenú pyramídu plechoviek fazule v slanom náleve. Roh vozíka nabral aj tri veľké poháre s nakladačkami. Roztrieštili sa a uhorky sa teraz váľali v črepinách a mláke z nálevu. Nakupujúci sa zbiehali, pretože každá pohroma je zaujímavá pre tých, ktorých sa netýka, a mamička zalapala po dychu. „Keby šlo o môjho chlapca, stlčiem ho na mieste ako psa,“ ozval sa za ňou v tej chvíli jeden pán.

